

lade være med at gentage. Hun havde arvet sin Moders rige Følelsesliv, men ikke hendes lykkelige Natur, ikke hendes sunde Sindsligevægt, ikke det overbærende Smil, hvormed Moderen mødte de dannedes Dumhed og Pøbelens Brutalitet.

Ikke heller havde hun arvet Fru Salomons regelmæssige Skønhed. Hun var i den opvoksende Alder nærmest uheldig, mager og blodløs, havde store, uskønne Træk, ejede slet intet af den myndeagtige Ynde, som hos mange forsoner med Flanealderens Opløbenhed. Og det gjorde hende i de flestes Øjne ikke mere tiltalende, at hun bestandig søgte at skaffe sig Oprejsning for Kammeraternes Ydmygelser ved at overstraale dem paa saadanne Omraader, hvor hun havde Betingelser for at gøre sig gældende, f. Eks. ved at møde paa Skolen i misundelsevækkende Dragter fra Byens første Modehandlerinder, ved under Overhøringen at brillere med en Kundskabsmasse, der virkelig i flere Retninger var ualmindelig for hendes Alder, . . . eller ved i Fri-kvarteret at tage op af Lommen en Posefuld af den fineste Demant-Konfekt, med hvilken hun da tilkøbte sig en kortvarig Triumf.

Hverken hendes Lærerinder eller hendes Medelever havde kunnet lide hende; og ingen af dem gjorde sig i Reglen synderlig Umage for at skjule dette overfor hende. Enkelte af Kammeraterne